

Tudorel Butoi-Severin

Moara fără noroc
Confesiunile unui polițist –
psiholog criminalist

...M-am retras fără datorii morale, materiale sau de subordonare față de terți.

Am parcurs un itinerar profesional de la cel mai mic grad și funcție până la cele mai onorante și exigente funcții de responsabilitate, miză și risc.

Viața mi-a oferit întreaga paletă existențială, decriptându-mi ființa umană între sublim și abject.

Am sentimentul drumului parcurs sub ocrotirea Dumnezeului viu din inima mea...

Încet-încet voi ajunge la capăt.

Până atunci uit, iert, dar, mai ales... iubesc!

Capitolul 1

*... Nici în visele mele cele mai urâte
nu m-am văzut a fi polițist...*

Moi frățioare, am avut și am colegi care s-au visat polițiști încă de pe oliță, din fragedă copilărie. Au muncit mult, s-au dedicat profesional ripostei anticrimă și au reușit onorant. Au rupt ușile cinematografelor să se bunghească la filmele polițiste și-au halit pe nemestecate romanele de gen.

Am dedus ulterior că-n acest timp, io băteam piața sârbilor și excelam în exercițiile la traficurile de orice gen: jucam poker în jurul fântânilor de la liceul Traian, pe la ruinele muzeului, iar barbutul sub podul Gruii la barieră...

Pe ogașul spre Cerneți pândeam păsările la pom, iar din cotețele porumbeilor nu-mi lipseau jucătorii și poștașii voiajori.

Haoleu și ce viteză-aveam când pe vatra de barbut dintr-odată ne pomeneam cu siluetele sectoriștilor Bădescu sau Ciocea infiltrați pe blat!

Bastoane pe cărcă, cizme-n cur, zarurile înghițite la mare urgență, înjurături, praștiile și banii confiscați, amenzi în sarcina amărăților de părinți și corecțiile acestora stimulați ulterior să ne rupă de cur jordiile maleabile de gutui.

Jucam fotbal pe Alion..., când, c-un șut neinspirat, nepotu' Puiu trimite mingea peste gard în plațu' lu' doamna Preda... Îi ținem cârca să sară gardu' și ne pomenim cu mingea cârpită trimisă-napoi..., dar el să-și facă apariția, neam...!

– Băi, ce dreaq faci p'acoloșea?! strig printre uluci și-l văd pe Puiu examinând un pachet învelit în zdrențe și urlând stupefiat c-a găsit un pistol.

Într-o clipă ne holbam cu toții la Puiu care din zdrențe scotea ceea ce mult mai târziu – când am tras în poligoane – avea să fie modelul german militar Parabellum, calibrul 9 mm, uns la marea meserie din oțel cromat strălucitor, impecabil și cu încărcătoarele burdușite de cartușe.

Hait, viteză până-n strada Cloșani la sediul sărăcăcios al Miliției noastre Municipale... Miros de motorină din dușumele..., o curte îngustă înconjurată de ziduri întunecate..., hoți încătușați și dintr-odată don' Ciocea sectoristul nostru care ne știa felul la toți...

Pân' să ne-ntrebe care-i mersul, scot pistolul din pachetul zdrențuit și i-l bag sub nas... omu' rămâne uluit. Clar că se aștepta la orice, dar ca niște teroriști între 8 și 15 ani să-i invadeze sediul instituției nici în vis nu se aștepta...

Dintr-odată prinde glas, parc-ar fi fost altu'...

– Dorule, îndreaptă fierul spre podea..., băiatu' lu' tata..., așa, nu-l îndrepta spre noi..., și umblă încet...

Cu mișcări sigure îmi ia pistolul, scoate încărcătorul și percu-tează spre în sus.

Răsuflăm ușurați..., raportează evenimentul și trimite piesa lui Mirea, șef pe atunci la biroul Arme, muniții și substanțe toxice.

Am dat cu subsemnatul la caligrafia evenimentului vreo săptămână zilnic la sediul din strada Mare. Cum l-am găsit?!... Cine l-a găsit?!... Al cui bănuim a fi?!... Să ne-amintim că poate-i a lu' tata?!... a lu' mama?!... a lu' Gheorge căruțașu'...?! a lu' Coravu ciobanu?!... a lu' Nițoi?!... a lu' nea Puiu?!... și al altora de prin

cartier... Ca aperitiv să vezi ce mai săpături am făcut toată săptămâna prin tot plașul, de n-a mai fost nevoie să sape tanti Preda până toamna târziu...

Deci io n-a trebuit să văd filme, le-am trăit pe viu în mahalaua sărăcăcioasă din zona Târgul de Vite, Cloșani, podul Gruii, strada Mare, Toboci, Moara de Foc, printre cuțitari, tâlhari, hamali, curve, traficanți și alte personaje de legendă care-mi populează și azi reveriile nostalgice.

ușa ..., încuiat ..., din secretariat iese Roxana. Plânge. Întreb unde-i Neluțu ... I-a fost rău, spunea că-l doare ceva prin umărul drept ..., l-a luat salvarea, a venit și l-a luat, doctorița era speriată rău, și-a uitat ochelarii pe-aici ...

Mă-ntreb mai mult ... Îl sun pe Simi ...

– Du-te, bă, la Călărași, te-așteaptă Mărgulescu de la dispăruți să-ți dea bijuteriile Miței ...

Îi percep uluiala la capătul firului, dă să-ngaime ceva, dar închid ..., sună turbat ..., nu răspund ... Încui biroul și plec ... Afară burniță de toamnă, e rece și e trist ...

...

...Din vacanță s-au întors guvernanții ..., grași, bronzăți, suficienți ..., dau gaze pe nas, vorbesc de-o altă lume, lumea lor ..., masteranzii mei n-au locuri de muncă, prin multinaționale sunt umiliți, spațiul public scoate la concurs doar firimituri, se-adună anxietatea, nemulțumirea, și mai ales in justiția, nedreptatea ..., se-acumulează ca gazul de mină, să fi uitat guvernanții că gazul de mină, grizul cum i se mai spune, face câteodată buf, buf ...

...Au prins două judecătore cu șpagă, niște coșofene panacotare de mahala, sunt deja jos ..., la DNA, prestează o grămadă de foști studenți care au cam prins ceva carte-n venă ...

A trecut pe la mine Anca, același zâmbet provocator, aceeași privire charismatică și inteligentă, nici nu știu cum a trecut timpul.